

Paní Moučková - rozhovor - scénář

Člověk, kterého mnozí z nás považují za jednoho z nejstatečnějších v minulém století. Člověk, který i přes ohrožení vlastního života bojoval za svobodu. Člověk, pro kterého byla demokracie důležitější než jakýkoliv osobní život. Řeč je o Kamile Moučkové.

“Já jsem se narodila bohužel do komunistický rodiny a moji rodiče, tatínek furt někde lítal, protože zakládal na Českomoravské vysočině komunistickou stranu a maminka z lásky k němu lítala s ním všude, v podstatě, jako mě vychovala babička a který jsem říkala mami dokonce.”

Během druhé světové války emigroval její tatínek kvůli svému komunistickému smýšlení do Anglie a maminka byla odvezena do koncentračního tábora Ravensbrück.

“Mně moc toho neříkali, já jsem měla pocit že maminka někde je, snad v nějakých dlouhodobě lázních. Já si pamatuju že babička mi tenkrát s dědou říkali: Kamilko, vrátila se maminka!”

Paní Moučková poté s dědou jela do Prahy, aby přivítali autobus s maminkou.

“A z toho autobusu vylézaly takový prostě jako lidský bytosti neskutečně hubený prostě, některý dohola ostříhaný, některý úplně nakrátko, a jedno z těch příšerek byla moje maminka.”

Po komunistickém puči se její otec angažoval ve straně a měl vysoké postavení. Nikoho nikdy nenapadlo, co by mohlo následovalo.

“Tatínek se neozýval a propadl se, no že by ho zavřeli, to prostě nás ani žertem nenapadlo, ale on byl opravdu první zavřenej v padesátech letech, prostě v době, kdy zavírali jako svý vlastní lidi a popravovali.”

V noci z 20. na 21. Srpna 1968, když se paní Moučková vrátila po návštěvě z jižních Čech do Prahy, jí zavolal Jiří Dienstbier a oznámil jí onu tragickou zprávu.

“Obsazujou nás Rusové vojensky, jsou v Ruzyni.” Já jsem říkala: “Prosim? Dyť jsi se zbláznil?” On říká: “Nezbláznil, to je bohužel krutá skutečnost.” Takže jsem se oblíkla a mazala jsem do televize.”

I přes všechna rizika vysílala paní Moučková s vojáky se samopaly za jejími zády.

“Mluví se o mé statečnosti, já si nejsem jistá, jestli to byla statečnost. Já vím, že do médií a do jakéjkoliv se neříkaj sprostý slova, ale pro to je jediný slovo, já jsem byla akorát nasraná. Nesmírně.”

Tyto hrdinské činy pro ní měly strašné následky. Ovlivňovaly její život až do Sametové revoluce.

“Jednadvacet let kdy jsem nesměla mejt ani s prominutím toalety.”

Podepsala spoustu peticí proti komunistické nadvládě a angažovala se v protivládních akcích. V listopadu roku 1989 pak přišla Sametová revoluce, která, jak jistě víte, konečně přinesla svobodu a demokracii.

“Uvědomte si, že já jsem vlastně začala žít ve svých jednašedesáti letech. V tomhle roce 89, poprvé v životě v demokracii.”

Náš rozhovor zakončila paní Moučková svým oblíbeným citátem od Vlasty Třešňáka, který promlouvá k Václavu Havlovi.

“Kdysi jsi mi dal gramodesku Little Criminals a teď se mi po dlouhých letech vrátila. Je dost obehnaná. Malé kriminálníky máme opět zpátky, dospěli, že? Ale do prdele, kde je ta láska, Václave, kde je ta love?”